

Magická moc kříže

Karel Funk

Je kříž jen náhodným tvarem, který má připomínat oběť Vykupitele? Nezapomeňme, že mnohé, co se dalo kolem Spasitele, mělo i svůj symbolický význam. A kříž? Proč zrovna kříž? Trochu si o tom zauvažujme.

Na počátku zemského vývoje byl člověk jen neoddělenou, neindividualizovanou buňkou všeobecné jednotné duše. Neměl nynější sebe-vědomí. Tato jednotka byla jako volná, ničím neukončená vodorovná linie (řčeno geometricky – byla to zatím přímka, nikoliv úsečka). Shora jí procházela božská duchovní síla – vertikála. Tato kolmice byla činnou inteligencí oné všeduše. Ani tato kolmice nebyla ohraničená. Tyto dvě linie tvořily první základní tvar, tvar kříže, sestávající z pasivní horizontály a aktivní vertikály.

Postupem vývoje se člověk oddělil od této kosmické všeduše, obydloval Zemi, „zahušťoval“ se, a vytvořil aktivní jednotku. Ta se postupně ohraničovala, osamostatňovala, uvědomovala ve svém individuálním Já, a tím byla nahoru i do stran omezena. Vznikal kříž.

Symbol kříže

Působení nějakého aktivního bytí na bytí pasivní se dá znázornit rovnoramenným křížem. Je to současně i proces oplodňování pasivní bytosti bytostí aktivní. V místě průsečíku vzniká silotvorné středisko, výtrysk, energetický prvek. I proto má kříž mohutnou moc. I proto byl k vyvrcholení Kristovy mise zvolen kříž, kdy bytí božské proniklo plně horizontálu zemského lidství. Člověk byl propojen s otevřeným nebem, nebo mu k tomu byla alespoň otevřena cesta. Od té doby nastala vzestupná fáze lidského Já, kdy je člověk postaven „sám na sebe“ a ze svobodné vůle může přijímat duchovní síly lásky, které byly k Zemi přivedeny a upoutány Kristovým impulsem a jsou nám trvale k dispozici.

Signum Země

Uzavřením lidské jednotky do sebe, individualizací Já přestaly přímky kříže přesahovat do nekonečna a stávají se ohraničenými úsečkami. A jako bylo s člověkem, bylo i se Zemí. Uzavřeme-li nyní tento

kříž do zemského kruhu, vzniká signum Země, kříž v kruhu. Je to symbol uzavření dvojích sil inteligence – pasivní (vodorovné) a aktivní (vertikály) do jádra Země. I v zemském životě lidí mají tyto síly dvojí projev – ženský a mužský. Jejich spojením, průsečíkem, vzniká opět tvoření – nový život.

Involuce a evoluce

Až do události, tvořící předěl a střed zemského vývoje, Kristova sestupu a ukřižování, probíhala v lidstvu fáze involuční, přijímací: zabydlování se na Zemi, její poznávání a absorbování kosmických sil k rozvoji jáství, k vývoji sebevědomí a svobodného tvoření a rozhodování. Lidští „kojenci“ se postupně uvědomovali ve své identitě. Tato fáze programu lidského vývoje byla naplněna, já nabylo sebevědomí, ale ještě ne plně duchovní orientace o smyslu lidského bytí. K další evoluci musel přijít nový impuls vývoje – Kristův. Nastal čas, kdy se lidé musí učit vědomě vydávat přijaté síly ze sebe, zodpovídat za ně a tvořit jimi ve prospěch druhých. To je fáze evoluční, vzestupná, vydávající. Za vdechem duchovních sil musí následovat tvořivý výdech. K tomu poskytl možnost nasměrování Kristus. Proto by se Země od tohoto předělu měla znázorňovat zmíněným signem, opatřeným však nahoře, nad kruhem, ještě křížkem sil Kristova činu jako symbolem vzestupné poloviny vývoje.

Svět je jevištěm vývoje božského Já v člověku. Toto Já je zatím upoutáno na kříži nedokonalého zemského těla, aby jím člověk s Boží Milostí vykoupil sama sebe a stal se vzkříšeným v Kristu pro druhé. V kříži je tedy jak ukřižování nižšího, tak síla k rozdílení vyššího. Znamení kříže, vykonané jakoukoliv formou, je-li učiněno nesobecky a s vědomím jeho posvátnosti, s důvěrou a láskou, má nezměrnou ochrannou moc. Například uděláme-li si ho ráno před nástupem do dne kolem sebe na všechny čtyři strany, třeba s touhou, abychom nikomu neublížili a nepodlehli svým špatnostem, nás může přes den chránit. Nesmíme si z toho však udělat pověřčivý fetiš nebo egocentrický figl jak vyzrát na okolnosti. I druhého můžeme v živé představě obklopit ochrannými kříži. Ne nadarmo kdysi dělávaly maminky dětem před opuštěním domova křížek na čele. K ochraně nás může inspirovat třeba i tvar gotického oblouku jako náznak sepnutých rukou, poukazujícího k modlitbě, vzhůru k vertikále.

Kříže dneška

Vertikála kříže, která ožívala v dobách, kdy lidstvo ještě mělo zděděné duchovní bohatství, se na dlouho zatemnila. Proud shora nevnímáme. Kdysi proudil jakoby po vertikále i proud ze zápalných obětí

bohům. Tehdy ještě lidé mohli vysílat vzhůru jen symbolické oběti ohně. To ustalo, ale lidstvo čeká jiná oběť směrem vzhůru – duševní vědomá oběť lásky. Uvolněný "prostor" vzhůru k tomu je od doby Krista. Oheň lásky bude lidstvem budoucnosti (a lze se o to snažit už nyní) proudit vzhůru k duchovním bytostem, které ji budou vnímat jako skutečnou oběť. Zatímco kdysi obětovaly duchovní bytosti své úsilí směrem dolů k vývoji člověka, dnes je na čase, aby člověk, zušlechtující se právě těmito dary, vysílal svou oběť zpět vzhůru jako ohnivé výšlehy lásky. Člověk se tak bude napojovat na magický řetěz pomocných rukou, vytvořený ze skutečné magie lásky a předávání sil silnějším slabým. Člověk za věky mnoho dostal, musí proto mnoho dávat. Musí dávat i v horizontálním terénu světa, stávat se nástrojem nebes k působení na Zemi.